

SATAN IN IŠKARIOT

Po nemškem izvirniku K. Mays

poljite ga k bratu, ki ga tudi sam ponatiskuje, mesto da bi potaval. Naj potuje Mr. Murphy — In konec? Dolgi Dunker še vedno hodi po divjem zapadu. O Emeryju bodo moji dragi braveri kmalu spet slišali. Kruger bej je umrl, kakor so poročali časopisi, žal ne v njegovi neprekosljivi nemščini. In Jonatan Melton, sleparski Small Hunter —? Obsodili so ga na dolgoletno ječo. Pa je v ječi kmalu umrl. Upam, da se je pred smrtjo še spokobil. In Judita —? Nič več nisem čul o njej. In rodbina Vogel —? Ob tem vprašanju mi prekipa srce. Ne v velikih svetovnih časopisih, v malih in neznatnih podeželskih lističih najdeš tu pa tam droben oglas približno take vsebine: "Sprejemmo nadarjene uboge otroke poštenih staršev v brezplačno odgojo." In če se kdo oglasi, pa pride ljubezniv, prijazen gospod in si ogleda otroke ter poizveduje po razmerah. In če otrok prestopa preizkušnjo, ga vzame s seboj v veliko udobno urejeno hišo. Na vratih pa je skromen napis: Franc Vogel.

In otrok gladujočega delavca, revne vdove pride v hišo in jo čez leta zapusti, s solzami v očeh, pa pripravljen in opremljen za življenje in za boje. In če vpraša tistega ljubeznivega gospoda, zakaj in kako da toliko trtjuje za revne otroke, se samo tiho smehlja. In če bo posebno dobro razpoložen, bo odgovoril: "Tudi sam sem bil nekoč tak zapuščen otrok. Nobenega očlaš sicer nisem našel, pa našli so me drugi. In zato sem srečen, da tudi sam najdem druge."

In v samotni gorski vasi nekeje stoji lična stavba, skrbno negovan vt jo obdaja. Ničesar še nisem vedel o tisti stavbi, dolgo let sem bil v tujini in pisma me niso našla, ki mi jih je pošiljala lastnica. In ko sem prišel domov, me je povabila, naj si vendar ogledam njeno hišo in njene prebivalce.

In šel sem. Kako sem odpiral oči —! Nad širokimi vrati je bilo zapisano: Dom zapuščenih.

Pozvonil sem. Stara, čedno oblečena ženska mi je odprla in me vprašala, ali bi morebiti rad govoril z gospo Werner. Tudi kako mi je ime, je vprašala.

In ko sem ji povedal, je vsa srečna sklenila roke: "O jej —! Tak ste pa menda tisti dobri gospod Shatterhand, ki nam o njem gospa Werner tolikokrat pripoveduje in nam bere iz njegovih knjig —!"

In odvedla me je v preprosto, pa okusno opremljeno sobo. In tam sem našel prav tako preprosto, pa okusno oblečeno damo, — nekdanjo koncertno pevko, sedaj milijonarko, angela vdov in sirot in vseh zapuščenih.

Solze so jo polile, dala mi je roke. "Končno ste vendar prišli! Pokazala bi vam rada svoj dom, svoje kraljestvo, ki sem si ga sama ustvarila."

"Z veseljem sem prišel. Kajti videl bom Odršenika."

"Odršenika —?"

"Da! Ali ne pravi Krist: 'Kdor sprejme katerega teh malih v mojemu imenu sprejme mene' —?"

Našli ste po dolgem blodenju svoj dom —. In svoj dom delite z največjimi nesrečniki, z zapuščenimi —. Prav ste naobrili denar! Upam, da vam je prinesel srečo na tem svetu. Gotovo pa ste si z njimi kupili večno srečo!"

KONEC

Govor ge. Krekove

(Nadaljevanje s 1 strani)

je med našim vlakom in med postajo stal en vlak poln municije. Žalostno je bilo gledati ljudi, kako so z grozo pričakovali nadaljnjih dogodkov. V tej negotovosti smo prebili tam kar cele tri ure in vsakokrat, ko je pribrel kak eroplan, smo morali ponovno bežati iz vlaka in legati v mokro polje.

Končno nas je vlak potegnil do Skoplja. Tam niso nič vedeli o kakem napadu in so vsi z začudenjem gledali naš vlak, ki je bil skoraj brez šip.

Dva dni smo se vozili iz Belgrada brez kapljice vode, umazani in žejni, zato smo se hoteli v Skoplju vsaj malo umiti in okrepčati. Vsi so odšli v mesto, in jaz sem ostala v celnem vagonu sama in čakala, da mi prinesejo vode. Ni bilo 10 minut od tega, kar zaslišim močno brnenje, neko se zatemni in zasliši strašno grmenje in treskanje. Ko se malo zavem, pogledam proti oknu in vidim okrog vlaka samo razdejane. Bilo je skupno sedem letal, ki so vsi merili na postajo in vsak izmed njih je vrgel po tri bombe. Na kurilnico v bližini našega vlaka je padla ena, jo užgala in popolnoma uničila. Ostale bombe so pa padle v mesto in tam povzročile veliko škodo in požare. Ena izmed njih je padla tudi na katoliško cerkev, ki je bila takoj vsa v plamenih. Celega stekla sploh ni bilo videti v mestu.

Ta napad je trajal kake pol ure, potem so se eroplani oddaljili. Mene je skrbelo, kaj se je zgodilo z mojim ljudmi. Čakala sem s strahom in trepetom celo uro predno so se vrnili. Ker je bila postaja najbolj izpostavljena in nevarna točka, jim niso dovolili, da se vrnejo prej.

Na postaji smo stali celih 6 ur in s strahom čakali kdaj se bodo ponovno oglašile sirene. Skoro vsako uro smo morali iz vagona v jarke, da se zaklonimo. Prebivalstvo mesta je bilo v veliki paniki. Ker se je to zgodilo ob 9 uri zjutraj, so nekateri kar v nočnih oblekah bežali ven

iz mesta proti goram.

Ob treh popoldne smo se končno odpeljali iz Skoplja proti meji. Na obmejno postajo Dje-djelijo smo prišli okrog polnoči. Postaja je bila popolnoma temna brez vsake luči. Postajenačelnik nam je svetoval naj gremo prenočiti v mesto ali kamorkoli, samo ven iz postaje, ker so vsako uro prihajali eroplani in so jo že tudi bombardirali.

Morete si predstavljati kako smo taval po temnem mestu v deževni noči s ne še pet let starim otrokom, že tretjo noč brez spanja in prave hrane, ter iskali prenočišča. Toda mesto je bilo kot izumrto, hiše zaklenjene in niti enega prebivalca nismo mogli priklicati, ker so vsi zbežali v gore. Tako smo se žalostni vrnili nazaj na postajo. Tam se nas je usmilil (mislim, da bolj otroka kot pa nas) neki vojak in nas odpeljal ven v polje v vojaško zaklonišče. Bil je to zapuščen nemški bunker, ki je bil sezidan še v času zadnje svetovne vojne, komaj 5 jardov dolg in 5 širok, v katerem pa je spalo že 8 vojakov na golih tleh. Bili so pa tako dobri in ljubeznivi, da so se stisnili skupaj in napravili prostor otroku, da je mogel spati, mi drugi smo pa sedeli vsak na svojem kovčegu. Sirene zunaj so pa tulile brez prestanka, ker so ves čas bila sovražna letala nad nami.

Drugi dan ob 11 uri popoldne so nam sporočili, da je pripeljal vlak iz Grčije in da moramo takoj vstopiti. Ganljivo je bilo slovo od vojakov naših gostiteljnov, ki so bili sami starejši moške in so nam pripovedovali, kako so tudi oni morali pustiti družine in otroke. Vsi so nas spremlili na postajo in nam pomagali nositi kovčege.

Po enourni vožnji smo se pripeljali do prve grške postaje. Tako smo morali vsi izstopiti iz vlaka in so nas z žandarjem odpeljali na neko zapuščenico pokopališče ven iz mesta, češ, da ni varno na postaji radi bombardiranja. In so se vsake četrte ure oglašile sirene. Legati smo morali pod drevesa ali pa v jarke, kjer nas je pač doletelo.

Pet ur smo čakali predno so nas pozvali, da vstopimo v vlak in smo se odpeljali dalje proti Solunu. Tja smo dospeli zopet sredi noči in smo bili tako utrujeni radi prečutih noči in prestanega trpljenja, da smo se odločili za hotel četudi samo za 4 ure. Vsi so nam pripovedovali, da je Solun vsako noč bombardiran, toda hala Bogu, imeli smo srečo, da smo mogli vsaj teh par ur mirno počivati. Ob 6 uri zjutraj smo se že odpeljali iz Soluna dalje proti Atenam. Kasneje smo zvedeli, da je bil to zadnji vlak, ki je nas odpeljal, ker so ob 10 uri popoldne že Nemci zavzeli mesto.

Iz Soluna do Aten smo potovali 12 ur, toda na nobeni postaji nismo stali, ampak so nas vedno potegnili izven postaje, ker je bil stalno alarm.

V Atenah smo komaj po enournem iskanju našli sobico v nekem zakotnem hotelu. Mesto je bilo razglašeno kot odprto mesto, zato so vsi ljudje, tudi iz okolice bežali tja. Z velikim užikom smo se malo umili in legli v postelje, da se odpočijemo. Toda nismo še dobro zaspali, ko so se oglašile sirene in smo morali tešči iz 5. nadstropja v zaklonišče v kleti. To se je potem dogajalo najmanj dvakrat dnevno in dvakrat v noči. Ena noč smo celih 5 ur presegli v zaklonišču. Bombardirali sicer niso mesta samega, pač pa pristanišče Pirej. Enkrat smo videli padati v morje 3 goreča nemška letala, ki so jih Grki sestrelili nad Pirejem.

Hrane je v Atenah že takrat primanjkovalo in še to kar se je dobilo, je bilo skoro nevžitno.

Težko sem čakala sporočila o svojem možu, toda niti naše poslanstvo, niti jaz sama nismo mogli dobiti najmanj zveze z Jugoslavijo, še manj pa z vlado. Tako ves čas nisem vedela dali mi je mož še živ in kje se nahaja, niti on ni vedel za nas kje smo.

Tiste dni so Angleži sestavljali grupo svojih žena in otrok, da jih pošljejo v Kairo v Egipt. Zato so mi na našem poslanstvu svetovali, naj se jim tudi jaz pridružim, ker bom iz Egipta, kot

neutrálne zemlje, bolj gotovo dobila zvezo z Jugoslavijo, kot pa iz Grčije.

Na Veliko nedeljo smo se vkricali na veliko škotsko ladjo Cameronia, ki je prejšnji dan pripeljala angleško vojaštvo na Grško. Prvi alarm na ladji smo imeli okrog 7. ure zvečer, še predno smo se odpeljali. Toda bilo ni nič hudega, ker je bil samo izvidniški eroplan. Potovali pa smo v velikem konvoju.

Na Vel. pondeljek smo imeli napovedan poskusni alarm ob 10. uri popoldne. Toda iz poskusnega alarma je postal pravi. Naenkrat se je oglašila sirena, pribrel eroplan in vrgel bombo, ki pa je padla tik ladje v morje. Križarke, ki so spremljale ladjo, so streljale in pregnale letalo. Zvečer, ko smo poslušali v radio vojna poročila, smo čuli, da so Italijani javili, da so potopili našo ladjo.

Od takrat naprej smo morali vedno, podnevi in ponoči nositi resilne pasove seboj, toda smo četrty dan le srečno pripluli v Aleksandrijo. Ostali smo tam samo čez noč in smo se drugi dan odpeljali z vlakom naprej proti Kairu.

Po par mirnih dnevih bivanja v Kairu smo zvedeli, da je jugoslovanska vlada že odšla iz države in da jo pričakujejo vsak čas. Res sem se srečno sestala z možem in smo potem skupno odšli v Port Said. V 14 dneh bivanja tam smo samo dvakrat slišali sirene in sicer, ko so Nemci metaline mine v suški prekop. Nato smo se odpeljali v Palestino v Jeruzalem. Da bi vam naštevala in pripovedovala vse neprijetnosti in šikane, ki smo jih doživeli na poti, bi bilo predolgo.

Šest tednov smo živeli v Jeruzalemu kot pravi izgnanci, nakar smo se peljali nazaj v Kairo. Tu smo se ločili od nekaj članov vlade, ki so nadaljevali pot v London, med njimi je bil tudi moj mož. Mi smo se pa odpeljali na Port Suez, kjer smo se uvrstili na veliko angleško ladjo, da nas popelje v Južno Afriko. V luki sami smo čakali 4 dni predno smo se odpeljali. Lahko bi bilo to usodno za nas, pripovedovali so nam namreč, da skoro vsako noč Nemci bombardirajo luko Port Suez. Mi smo srečno odnesli pete, toda kakih 10 dni kasneje so bombardirali istotam eno izmed bivših najlepših angleških ladij, na kateri so bile večinoma angleške žene in otroci, pa tudi par Jugoslovancev. Na tej ladji je zgorelo 40 otrok, drugi so pa zopet bili tako opečeni, da so jih komaj spoznali. Med njimi sta bila tudi Jugoslovana, mati in 12 letni sin, s katerima smo se skupaj vozili od Aten do Aleksandrije. Sin je zgorel, mati sama je pa bila tako opečena po obrazu in rokah, da je kmalu ne bi poznala, ko je po enomesečnem zdravljenju v bolnici, skoro pol zmešana nadaljevala pot in smo se potem našli v Južni Afriki.

O tej poti sami nimam posebnega povedati, razen, da je bila skozi Rdeče morje taka vročina, da smo komaj prestajali in smo bili vsi polni turon in izpuščajev od nje. Po štirih tednih smo pristali v južnoafriškem mestu Cape Town in tam živeli tri mesece in pol. Bili smo tam kot odrezani od sveta in sem zato komaj čakala prilike, da se potegnemo dalje v to obljubljeno deželo Ameriko, kjer se cedi med in mleko. Po 19 dnevni vožnji smo se lepo in mirno pripeljali z ameriškansko ladjo v New York. Sedaj smo pa tu.

Podala sem vam kratek opis našega potovanja iz domovine. O dogodkih in trpljenju doma citate vsak dan v listih. Rada bi samo še opozorila, da je dolžnost nas vseh, da pomagamo, da pride čim prej do zmage in do zopetne osvoboditve domovine. Danes je ves svet fronta, zato se lahko borimo in k zmagi pomagamo povsod. Tudi me žene lahko pri tem mnogo sodelujemo, če

se točno in vestno držimo vseh navodil in naročil, ki jih izdaja vlada v Washingtonu in vsi drugi odbori, ki delujejo za obrambo Amerike.

Najbolj kar je danes potrebno pa je sloga. Sloga med nami Slovenci samimi, sloga med nami, Hrvati in Srbi, ter sloga med vsemi Amerikanci. Delujmo tudi v tem pravcu, delujmo za slogo in zblizanje in doprinesle bomo svoj delež za zmago Amerike in za zopetno osvoboditev Slovenije in Jugoslavije.

War Needs Money—YOURS!

This war calls for every ounce of energy, every dime and dollar we can muster for ships—and planes—and guns. Hit the enemy with a \$25 Bond. Hurt him with a \$50 Bond. Help to blow him sky-high with a \$100 or \$1,000 Bond. Don't delay—every hour counts. Buy United States Defense Bonds and Stamps TODAY.

MALI OGLASI

Peč naprodaj

Prodaj se malo rabljeno peč na premog; greje 4 sobe in se proda poceni hitremu kupcu. Vprašajte na 1057 E. 61., zadej.

Ugodna prilika

Naprodaj je hiša, v kateri je trgovina in stanovanje. Dobra investicija. Hiša se nahaja na 6107 St. Clair Ave. Za podrobnosti vprašajte v prodajalni na 6410 St. Clair Ave. (125)

Drva naprodaj

Naprodaj so drva za kurjavo, iz tovarne. Velik lot samo \$3. Pokličite Liberty 2067. (125)

Hiša naprodaj

Proda se hiša 8 sob, za 2 družini, na 7714 Donald Ave. Oglasi se na 1427 E. 39. St. opoldne ali zvečer po 5 uri. (123)

Mladenč dobi službo

Izkušen mladenič ali pa tak, ki ima veselje se izučiti dela v groceriji, mesnici in razvažanju, dobi službo pri Slovenski zadruzi. Star mora biti nad 18 let. Oglasi naj se pri glavnem poslovojni Izancu na 667 E. 152. St. (123)

Ako iščete

dobrega popraviljalca za vaše čevlje, pridite k nam. Vedno prvovrstno delo. Popravljamo stare čevlje ter imamo polno zalogo finih, novih moških čevljev. Cene zmerne.

FRANK MARZLIKAR

16131 St. Clair Ave.

(Tues. x)

PREMOG — CQKE

Razvežamo po vsem Clevelandu. Vprašajte za naš budget načrt. Pregled turnezov zastoj.

WHITE WAY COAL CO.

3353 SUPERIOR AVE.

Henderson 6177

DAJEMO EAGLE ZNAMKE

Oblak Furniture Co.

TRGOVINA S POHIŠTVOM

Fohištvu in vse potrebščine za dom

6612 ST. CLAIR AVE.

Henderson 2978

Išče se stanovanje

Išče se 4 do 5 sob z garažo za 15. junija. Samo trije v družini. Kdor ima kaj pripravnega, naj pokliče IV 4063.

(May 22, 23, 26)

Za vsako priliko

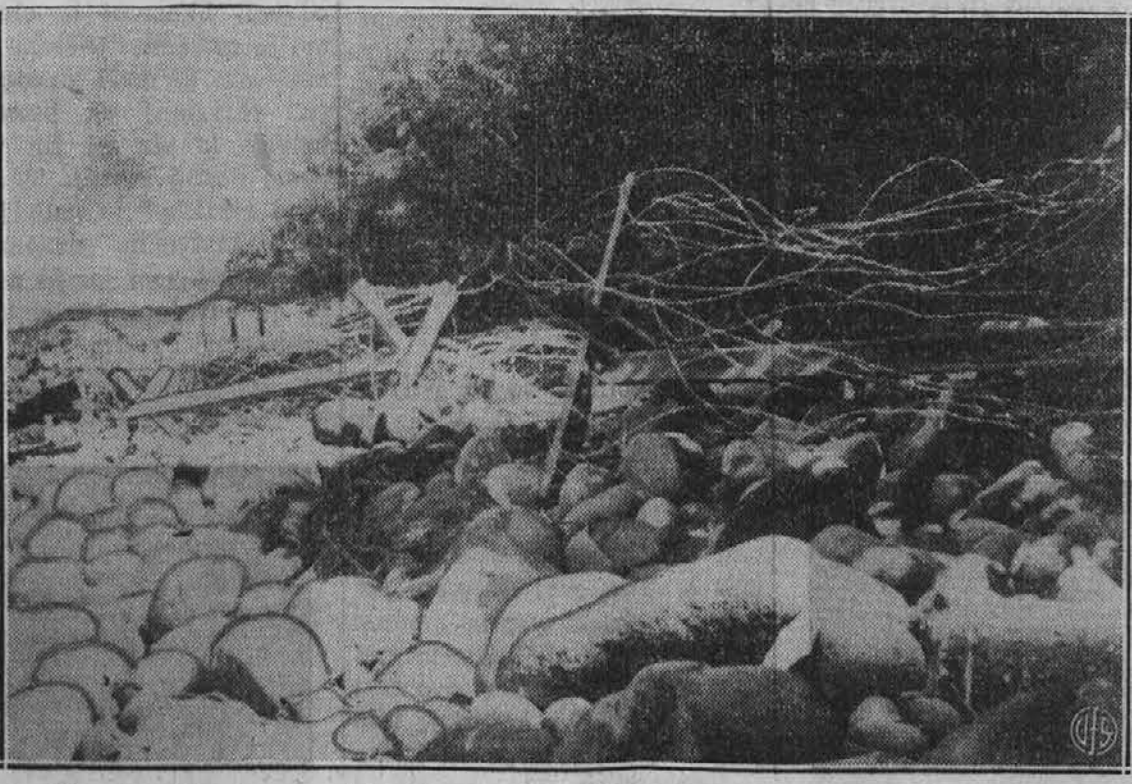
Kadar ste na trgu za hišo, lot, farmo, apartment, ali kake vrste sploh trgovino, pridite k nam, predno kupite. Imamo zelo veliko izbero raznih hiš in trgovin v vseh delih mesta in predmestja, kakor vam bolj prija okolica.

Knifce Realty

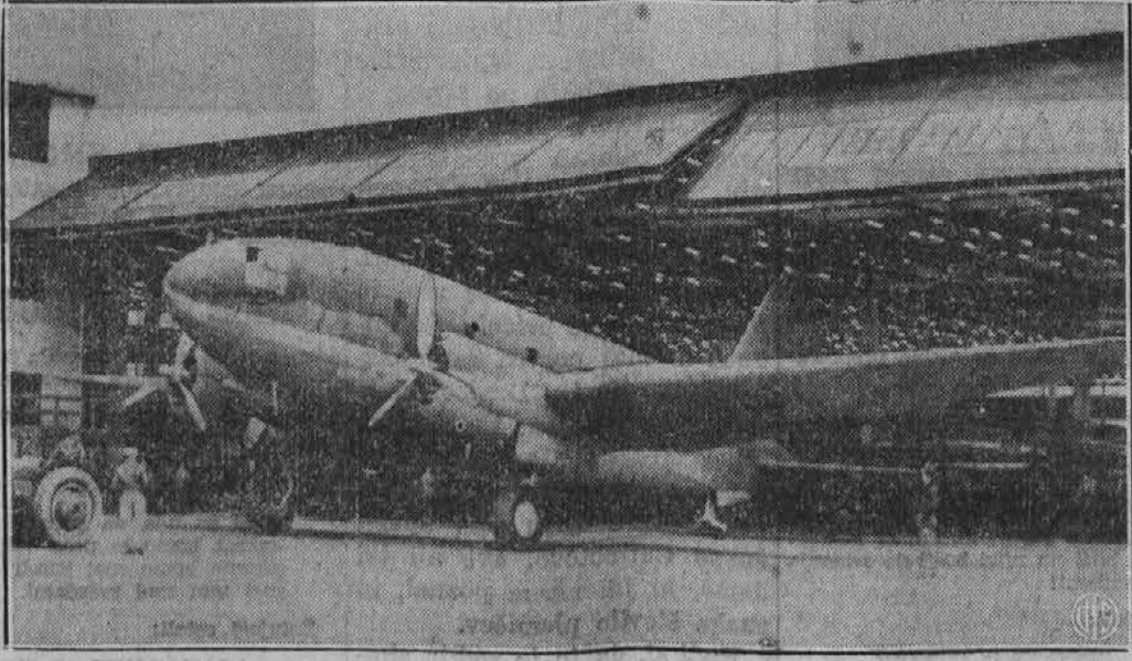
18603 St. Clair Ave.

IV-7540 zvečer KE-0288

(Tue, Thur, Fri. — X.)

Gornja slika nam predstavlja vojne barikade, ki so bile namenjene Japoncem, da bi jim bilo čim bolj oteženo izkrcanje četa na Bataan. Japonce je vzelo več tednov predno so ob veliki izgubi svojih čet dosegli obrežje. Slika je poslana iz Washingtona.

Gornja slika nam predstavlja največje dvomotorno letalo Curtiss izdelka (C-46), ki je namenjeno za prevažanje čet in potrebne vojne opreme. Slika je bila posneta v Buffalov tovarni, kjer je prestalo preizkušnjo vožnji. Čet hčila meri 108 čevljev in tehta s tovarom 50,000 funtov.

RDEČA KOKARDA

ROMAN IZ VELIKE REVOLUCIJE

STANLEY WEYMAN

"Da, gospod."

"Idite. Kmalu pridem za vami."

Odšli so ter pustili eno izmed svetilk na tleh. S Fromentom sva ostala sama. Čakal sem, da me ogovori, toda on me ni niti pogledal. Narobe, stopil je k oknu, naslonil se, zazrl se v noč in ostal tako nekaj minut, ne da bi rekel besedice. Večkrat sem ga slišal, da vzdihuje. Naposled se je obrnil, stopil tesno predme ter izpregovoril malone iz obraza v obraz:

"Samo tri kohorte so se odzvale klicu!"

Ne vem, kaj mi je bilo, da sem sprejel ta razgovor.

"Tri — izmed kolikih?" sem vprašal hladno.

"Izmed trinajstih. S številom so oni močnejši od nas. Toda naša ofenziva nam je dala adute v roke in zdaj gre za to, da jih ohranimo. Če pridejo jutri ljudje s kmetov..."

"In če Cevennecevi ne bo."

"Točno. Če se mimo tega oficirjem posreči, da udre Guynenski polk v kasarnah, če župan ne razobesi znamenja, s katerim bi prosil pomoči, in če se kalvinisti ne polaste orožarne... tedaj upam, da se nam posreči."

"Toda šanse so...?"

"Zoper nas, gospod. Tem bolj je potreba" — tako govoril je, se je vendar že obrnil k meni in mi pokazal svoj obraz, ki je sijal od mrkega ponosa — "tem bolj je potreba, da je vsak mož na svojem mestu! Zakaj vedite, v boju, ki se je pričel, gre za usodo vesoljne Francije! Za usodo Francije!"

Je trpko ponovil, ne da bi skrival svoj notranji nemir. "In jaz imam v dosegu te velike naloge samo nekaj stotin obešenjakov, razbojnikov in menihov, med tem ko se vaši lepi gospodje grejejo onkraj meje in čakajo, kaj bo! Jaz nosim glavo na prodaj, oni pa bodo spravili dobiček! Jaz naj ubijem medveda, a koža bo njihova. Oni so na varnem in nihče izmed njih ne bo jokala za menoj, če mi izpodleti in me obešijo!... Bogme premagovati se je treba, da človek ne postane patriot in ne zakliče: 'Živela nacija!'"

Ne da bi čakal mojega odgovora, je vzel svetilko, migljal mi, naj grem za njim, in naglo odšel po hodniku. Niti besedice se ni bil znil o vzroku moje navzočnosti v tej hiši, o mojem položaju, o gospodični de Saint-Alais in o tem, kaj misli ukreniti z menoj; zato sem mu položil roko na ramo in sem ga ustavil.

"Oprostite, gospod," sem rekel z vsem dostojanstvom, ki sem ga bil zmožen, "rad bi čim prej zvedel, kakšni so vaši nameni z menoj. Tega, da nisem prišel v to hišo kot vohun, mi pred vami gotovo ni treba ponavljati..."

"Ne pripovedujte mi vobče ničesar," je odrezal z osornim glasom. "To, kaj mislim storiti z vami, vam pa lahko povem v štirih besedah. Zadržati vas hočem pri sebi, za vse slučaje, če bi šla moja stvar po zlu; vaša naloga bo, da pa zite na gospodično de Saint-Alais in jo spravite v varno kraj. V ta namen vam vrnem potno listino, ki je pri meni. Ako nam bo pa sreča mila, da ostanemo zmagovalci in zakurimo veliki požar — tedaj, gospod vikont, bom imel z vami majhen posel. Opravila ga bova po plemiško."

Izprva sem kar obnemel od presenečenja. Stala sva pred vhodom na male stopnice, po katerih so me bili priveli; ko je Froment izrekel zadnjo besedo, je stopil nanje in posvetil z leščerbo v temo. Zadržal sem ga za rokav.

"Gospod Froment...!" sem zamrmral.

To je bilo vse, kar sem mogel spraviti iz sebe.

"Pustita vse nepotrebne fraze," je rekel z veličanstvenim glasom.

"Ali ste trdno uverjeni... da veste vse?" sem zajecjal.

"Z gotovostjo vem, da ljubim vas in ne mene," je odvrnil s trpkim glasom in krčevito skrivljenimi ustnicami. "Razen tega vem samo še nekaj."

"Kaj?"

"To, da bo čez štiri in dvajset ur kri v potokih tekla po nimeških ulicah in da bo mešan Froment jutri zvečer baron Froment... ali pa ga več ne bo! V prvem primeru se pomeniva, kakor sem rekel. V drugem je menda vse eno."

To rekši se je jel vzpenjati po stopnicah in jaz sem stopal za njim. Na vrhu je zavil po zgornjem hodniku in nato po vnanjih stopnicah, kjer sem bil ukanil vodnika; nato sva sple-

zala po kratki lestvici prav na streho in s strehe v stolp. Odtod se je razprostrela pred nama vsa panorama nimeškega mesta, ki se je ob tej uri že pogrezalo v spanje. Bojni hrup je bil utihnil, zvonovi so molčali: slani morsk veter nama je hladno dihal v obraz.

Na strehi je bilo razen naju dveh še do tucat ljudi ki so, zaviti v svoje plašče, zamišljeno zrl v noč, ali pa so hodili sem ter tja in se razgovarjali; tem mi ni dala, da bi bil koga spoznal. Froment je najprej sprejel nekaj poročil; nato je odšel na skrajni vogal stolpa in hodil nekaj časa sam, s posebešno glavo in rokami sklenjenimi na hrbtu. Mislim si, da je bilo v tem več želje, da bi pokazal svoje dostojanstvo, nego resnične potrebe po samoti. Toda ostali so spoštovali njegovo voljo; storil sem po njihovem zgledu in sedel v eno izmed zobčatih zarez, iz katere se mi je odpiral pogled na dogorevajočo protestantsko cerkev.

Kakšne so bile misli ostalih, ne vem. Iz besed, ki sem jih po naključju ujel, sem zvedel, da poveljuje Louis de Saint-Alais v areni in da odrine gospod markiz, kakor hitro bo uspeh zagotovljen, v Sommieres, ker je tamkajšnji guverner obljubil Fromentu polk konjenice, če se mu posreči, da zmaga brez pomoči.

Priznati moram, da se je moj duh le malo ukvarjal s temi in drugimi podobnimi stvarmi. Mislim nisem ne na sovržni stranki, ki sta v temi prežali druga na drugo, ne na jutrišnji dan in niti ne na Denizo, ampak na Fromenta samega. Če je ta človek hotel napraviti name vtis, je bil njegov namen dosežen. Sedeč v temi, sem čutil na sebi težo njegovega vpliva; kriza mi je šla do živga kakor njemu samemu — da, prav zato, ker je šla njemu do živga. Drhtel sem od tiste posebne tesnobe, ki se polasti igralca, kadar je vrgel kocko za svoj poslednji denar. Obadva, Froment kakor jaz, sva stala na isti vrstoglavi čeri, in ko sem mislil na grozečo bodočnost, sem trepetal zase in zanj. Moj pogled se je odvrčal od njegovih tovarišev in nehote iskal v mraku njegove visoke postave. Karoli sem mu v duhu očital, spoštovanja, do katerega ima pravico vsak, kdor stoji v boju na svojem mestu in neustrašno gleda smrti v obraz, mu nisem mogel odreči.

Okoli polnoči so se jeli vsi odpravljati dol. Glad me je mučil, zakaj že dvanajst ur nisem bil poučil niti grizljala, čeprav sem se toliko gibal; in tako sem krenil za ostalimi, ne meneč se za svoj dvoumni položaj. Pomešal sem se mednje in čez minuto ali kaj sem stal na pragu podolgate, živo razsvetljene sobe, v kateri je bila pripravljena večerja za kakih šestdeset ljudi. Ko sem pogledal skozi vrzel v množici mož, ki me je obdajala, se mi je zadelo, da vidim v onem koncu dvorane ženske, dragulje, bleščeče se oči in utripajoče pah-ljače; kolikšna izprememba po urah, prebitih na strehi, v vetru in temi! Toda nisem se utegnil vdajati premišljevanju. Komaj sem bil napravil nekaj korakov, že se je jela gneča okoli mene razsipati, vsak si je izbral svoj stol in razgovori so se pričeli. Še minuto in moj pogled se je nepriljeno uprl v Denizo, ki je sedela na vrhnjem koncu mize poleg svoje matere, blede in izmučena kakor živa slika obupa. Zraven njiu sem opazil gospo Catinotovo, dve ali tri dame, ki jih nisem poznal, in enako število plemičev.

Bodi si, da jo je vodila simpatija, bodi si po naključju — kmalu je vrgla oči name in še tisti mah planila s sedeža ter pridruženno vzkliknila. Samo te-

ga je bilo treba, da me je pogledala tudi gospa de Saint-Alais, ki je takisto zagnala viki. Še trenutek in skoro vse oči so bile uprte vame. Nesreča je hotela, da je baš tedaj vstopil gospod de Saint-Alais, ki ga pa nisem videl, ker so mi bila vrata za hrbtom. Le kletev sem čul za seboj in njegovo roko sem začutil na svojem ramenu. Ko sem se obrnil, je stal pred menoj in me gledal z obrazom spačenim od gneva.

"Gospod!" je kriknil ter v drugo zaklel. "To je preveč!"

Molče sem mu zrl v oči. Položaj je bil tak, da nisem vedel kod ne kam.

"Kako je to, da vas najdem tu?" je nadaljeval. Srditi zvok njegovega glasu je opozoril tudi tiste, ki se dotlej niso zanimali zame.

Ves bled je bil od togote. In kako ne bi bil? Ostavil me je bil jetnika, pa me je našel gosta za svojo mizo!

"Tega niti sam ne vem," sem odvrnil. "Toda..."

"Jaz pa vem," se je oglasil nekdo izza markizevega hrbta. "Gospod de Saux je tu na moje povabilo."

Bil je Froment, ki je pravkar prišel. Saint-Alais se je obrnil, kakor da so mu porinili bodalo med pleča.

"Če je tako, tedaj sem jaz tisti, ki tu ni mesta zame!" je vzkliknil.

"Kakor vam drago," je mirno rekel Froment.

"Vse to mi ni prav nič drago," je glasno odvrnil markiz in ga zaničljivo pogledal. "Prav nič drago mi ni!"

Ko sem poslušal ta glas in stal v sijaju luči, čuteč, kako se vsi pogledi upirajo vame, me je obšlo spet tisto čustvo kakor takrat v saintalaškem salonu, v minuti jalove prisega. Toda Fromentov glas me je kmalu vzdramil iz zamišljenosti.

"Izvrstno," je dejal resnobo. "A vendar se mi zdi, da pozabljate..."

"Vi pozabljate, ne jaz!" je vročkrvno kriknil markiz. "Ali ne razumete ali pa ne veste, da ta plemič..."

"Ničesar ne pozabljam!" je odvrnil Froment in obraz se mu je zmračil. "Ničesar — mimo tega, da naši gostje čakajo. Najmanj pa pozabljam, usluge, ki ste mi jih vi, gospod, doslej storili. Toda, gospod markiz," je nadaljeval z dostojanstvenim glasom, "nočoj poveljujem jaz in na meni je, da odrejam, kar se mi vidi potrebno. Prosim vas tedaj,

da se pokorite moji volji. Vem in vsi ti plemiči vedo, da ste mi bili v vsaki stiski na pomoč; nadejam se pa tudi, da mi ne boste delali nepotrebnih ovir. Dajva, dajva, gospod; ta plemič se gotovo ne bo branil sedeti za našo mizo — in vsi, kar nas je, hočemo biti gostje vaše gospe matere. Storiteli mi to veselje."

Saint-Alaisev obraz je bil mrk kakor noč, toda Froment je bil mož in pol in v njegovem glasu je zvenela neupogljiva volja. Z ošabno malomarnostjo se je gospod markiz vdal — nemara da privikrat v svojem življenju — in jaz sem ga spremljal do zgornjega konca mize. Ko sem ostal sam, sem sedel na prvo prazno mesto, ne meneč se za ogorčene poglede svoje okolice. Reči moram, da sem bil tudi jaz ogorčen, a ne morda nad markizem niti ne vobče nad kom izmed prisotnih, ampak nad to čudno gostijo samo — nad to gostijo in lučmi in smehom in sijajem sveč ob uri, ko so ležala po nimeških ulicah okrvavljena trupla in je še zrak nad mestom trepetal v pričakovanju bližajočih se strahot.

XXIII

Kriza.

Kmalu po štirih zjutraj, ko se je megla razgubila in so se nasmejana polja, mesto in višine okoli njega spet pokazale v svetlobi mladega dne ter se je ob Rhoni oglasilo prvo klenkanje zvonov, se je Froment skoro z veselim obrazom obrnil k svojim pristašem.

"Dajmo, gospoda, zganimo se!" je rekel s prostodušnim glasom in dvignjeno glavo. "Ljudje naj ne mislijo, da se skrivamo in se ne upamo na dan, ali pa da smo potisnili druge naprej, sami pa ostajamo v varnem ozadju kakor strahopetni gobeždači iz narodne skupščine, ki so hoteli

kralja v svoje pesti in so stivali ženske v prvo vrsto, bi jih branile nevarnosti! koncu, gospoda! Oni so glikli iz Versaillesa v Pariz, ga bomo spremljali na potku! In danes storimo v ta men prvi korak!"

Navdušenje je izmed čustev najbolj nalezljivo. Bravajoče mrmranje je zdravilo te besede in vse ki so tik poprej še kalno glele, so se iznova zasvetile.

"Doli izdajalci!" je kriknil nekdo.

"Doli trobojnica!" je zadel drugi.

(Dalje prihodnjič)

V BLAG SPOMIN
SESTE OBLETNICE SMRTI
NEPOZABNE MATERE

Rose Terček

ki naju je za vedno zapustila 26. maja 1936.

Let šest Te zemlja krije, mirno spavaš v grobu tvoj, solza nama iz oči, solza srce naše kliče Te namam.

Zopet kliče cvetje-trava, prišla ljuba je pomlad, vse se zopet je zbudilo, Le Ti spavaš pod gomljo.

Ljubljena in draga mati, mirno spavaj pod zemljo, duša Tvoja naj pa srečo živa v raj u blaženo.

Žalujoca otroka:
JOSEPHINE in FRANKIE
Cleveland, O., 26. maja, 1942.

NAZNANILO

Vsem cenjenim znancem in prijateljem sporočava, da smo prevzeli dobro poznano gostilno od Joe in Pauline Birk, na

6220 ST. CLAIR AVE.

Priporočamo se vam vsem, da nas obiščete, ker postrežemo bomo vedno z prvovrstno pijačo—pivom, vinom in žig-njem—ter z okusnim prigrizkom.

MARIO in FRANCES KOLENC
6220 St. Clair Ave. ENDicott 9138

Najboljšo Garancijo Zavarovalnine Jamči
Vam in Vašim Otrokom

KRANJSKO-SLOVENSKA
KATOLIŠKA JEDNOTA

Najstarejša slovenska podporna organizacija
v Ameriki... Posluje že 49. leto

Članstvo 38,200 Premoženje \$5,000,000

Solventnost K. S. K. Jednote znaša 127.24%

Če hočete dobro sebi in svojim dragim, zavarujte se pri najboljši, pošten in nadsolventni podporni organizaciji.

KRANJSKO-SLOVENSKE KATOLIŠKE JEDNOTE

kjer se lahko zavarujete za smrtnine, razne poškodbe, operacije, protibolezni in onemoglosti.

K. S. K. JEDNOTA sprejema moške in ženske od 16. do 60. leta; otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta pod svoje okrilje.

K. S. K. JEDNOTA izdaja najmodernejše vrste certifikate sedanje dobe od \$250.00 do \$5,000.00.

K. S. K. JEDNOTA je prava mati vdov in sirot. Če so njeni član ali članica te močnega in bogate katoliške podporne organizacije, postudi se in pristopi takoj.

Za pojasnila o zavarovanju in za vse druge podrobnosti se obrnite na uradnike in uradnice krajevnih društev K. S. K. Jednote, ali pa na:

GLAVNI URAD
351-353 No. Chicago St. Joliet, Ill.

A CAN OF GLOFAST AND A BRUSH ALL FOR

We offer this BIG SAVING
to acquaint you with

Ta dekorativna barva bo dodala k lepoti in okrasu pohištva in lesa. Jako lahko se barva—se posuši v štirih urah—pokrije z enkratnim barvanjem z trajnim gloss dodatkom.

POSEBNA RAZPRODAJA NA ČOPIČIH IN KANTAH BO VES TEDEN

POSEBNO NAZNANILO

Držata je ustavila vse vzorce barve zastoj radi pomanjkanja pleha

Toda namestili smo to tako, da če kupite čopič za 15 centov, dobite vzorec barve brezplačno, torej skupno vrednost 45 centov za samo 15 centov.

Samo podpišite svoje ime in naslov in prinesite v našo trgovino s 15 centi, pa dobite vzorec najboljše barve, kar jih dela B. P. S.

Kdorkoli kupi ta teden B. P. S. barvo, dobi 10% popusta. To ne velja za White Lead ali olje.

NOVO! LUXFLAT, nove vrste barva, s katero lahko barvate vse: papir, cement, omet ali les, z enim samim barvanjem. Ta barva je že zmešana z oljem in je pripravljena za barvanje. Galon je samo \$2.50

Odtrgajte tukaj in prinesite k nam.

Ime.....

Naslov.....

Jim Šepic Hardware
16009 Waterloo Rd. KEnmore 1300

V BLAG SPOMIN
PRVE OBLETNICE SMRTI NAŠE
BLAGOPOKOJNE SPORE IN
NEZABNE MATERE

Margaret Marolt

ki je Bogu vdana za vedno premijala dne 26. maja, 1941.

Ljubljena soproga ter naša skrbna in dobra mati. Ob tužni obletnici Tvoje smrti napu solza rosi oko v blažen spominu na Tvoje dobro srce. Čuj ljubljena soproga in dobra mati glas globoko žalostnih, ki ti kličejo: Mir Ti bodi na tvoj božji do svidenja nad zvezdami!

Žalujoci:

SOPROG in OTROCI
Cleveland, O., 26. maja, 1942.

V BLAG SPOMIN
SESTE OBLETNICE SMRTI NAŠE
LJUBLJENE IN NIKDAR POZAB-
LJENE HČERKE IN SESTRICE

Alice D. Pinculič

ki nas je za vedno zapustila 26. maja, 1936, v starosti sedem let.

Mirno spavaj pod gomljo, dobra naša hčerka; naša srca krvavijo, ker Te krije jamica.

Prosi za nas, da združili enkrat bomo se prav vsi, skupno bomo spet veselili gori tam nad zvezdami.

Žalujoci ostali:

ANA in MIKE, starši,
SESTRA in BRAT.
Cleveland, O., 26. maja, 1942.